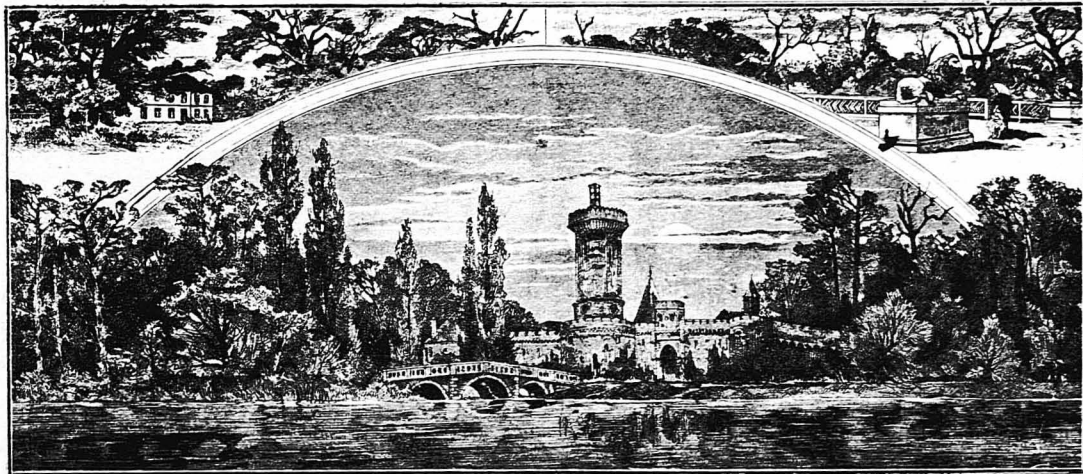

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN-JOSÉ FRAPPA

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤΕ ΜΟΥΡΙΕ

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ του 1913, καθώς έσταινα τα πόδια μου στη φωτιά, ήρθε η γρήνη ύπνεύστιά μου και μου άνηγγειλε την επίσκεψη του Λονδοβίζου ντ' Άλμπερ, μαρκησιόν ντε Μουριέ.

Μ' εξέπληξε πολύ αυτό, γιατί ο μαρκήσιος ντε Μουριέ ήταν ένας τύπος ιδιοφυούς, ένας άνθρωπος παρόξενος. Δεν είχε σχέσεις με κανέναν, δεν κατέβαινε ποτέ στην πόλη και ζούσε ολομόναχος με την κόρη του σ' ένα μεγάλο φεουδαρχικό πύργο, ποτένα χτισμένος στην κορυφή ενός λόφου, έξω από το Έβανύ.

Διάφορες κακές φήμες κυκλοφορούσαν στο Έβανύ, για τον άνθρωπο αυτόν. Λέγανε πως ήταν κακός, άδικος, σκληρός... Λέγανε πως ήταν αλκοολικός και πως είχε στείλει τη γυναίκα του, μία ώρα άρχητρα, στον τάφο, με τον τρόπο που την μεταχειριζόταν... Άκουσα λέγανε πως δεν μεταχειριζόταν καθόλου καλύτερα την κόρη του Ιωάννα, μία όμοια κόρη δεκαεπτά χρονών, λεπτή όσο ο πατέρας της ήταν κτηνώδης, και γλυκειά, όσο αυτός ήτανε βάρβαρος και τραχύς...

Αισθανόμουν πάντα μία περιέργεια να γνωρίσω τον άνθρωπο αυτόν, και ή άτροσδόκητη επίσκεψή του μ' ενθάρρυνε.

Ο μαρκήσιος μπήκε στο γραφείο μου με βήμα βαρύ. Χωρίς να με χαϊρετήση, με φωνή τραχεία κι' απότομο ύφος, μου είπε:

— Γιατρέ, πρέπει να περάσετε αύριο το πρωί απ' τον πύργο μου...

Ο τρόπος των αυτός με πείραξε.

— Αύριο δεν είμ' ελεύθερος, του είπα.

Ο μαρκήσιος κοκκίνισε. Κατάλαβα πως είχε θυμώσει. Κρατηθήκε όμως και μου είπε με φωνή πιο ήρεμη:

— Ξερώτε, κύριε, πρόκειται για την κόρη μου. Έλεσε και χτύπησε άσχημα. Είνε ανάγκη να την δите γρήγορα...

— Αφού είν' έτσι, του είπα τότε, θάρρο.

Κι' ο μαρκήσιος έφυγε, όπως είχε έρθει, χωρίς να μ' αποχαιρετήση.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, μπήκα στ' άμαξάκι μου και τράβηξα για τον πύργο των ντε Μουριέ. Ο μαρκήσιος με περίμενε στην είσοδο. Μόλις με είδε, με καλημέρισε ηρεμικά και μουπε ξερά-ξερά:

— Ακολουθήστε με.

Προχωρήσαμε τότε, αυτός μπροστά, εγώ πίσω. Αντίκριξα μία πλατεία μαριανή σάλα, περσάμε κάμποσους ατέρνους διαβόρους και μεγάλες σάλες, όπου τον τέλος ο μαρκήσιος σταμάτησε μπροστά σε μία πόρτα.

— Εμπάτε μέσα, μουπε πάμ ξερά. Έγω θα σάς περιμένω εδώ.

Άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα. Ο μαρκήσιος έβλεπε πίσω μου την πόρτα κι' έφυγε. Βρέθηκα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, μ' ένα κρεβάτι στο βάθος. Και είδα τότε, για πρώτη φορά, στο κρεβάτι αυτό ξεπλωμένη την Ιωάννα ντε Μουριέ.

Τα ξανθά μαλλιά της πλημμύριζαν το μαξιλάρι. Όταν την αντίκρισα, χωρίς να το θέλω, στάθηκα μία στιγμή άκίνητος, για να την θαυμάσω... Δεν είχα ιδι' ουδ' ένα μωραίο τόσο κλασσική, τόσο γλυκειά και τόσο παρθενική...

— Είστε ο γιατρός, κύριε; με ρώτησε μ' α-

δύνατη φωνή άνοιγοντας τα μάτια της.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Τι έχετε;

— Έχω χτυπήσει... Έλεσα...

Μοιραίο τ' άκουστέρο της χέρι, και είδα πως ήταν στραμμένη μόνο στον καρπό. Έπειδή μου παραπονέθηκε πως την λονόσαν και τ' άπλευρά της, την κάτταξα κι' εκεί. Με μεγάλη μου εκπλήξη βρήκα όλο της το σώμα γεμάτο μώλωπες. Σε μερικά μέρη μάλιστα, στο λαιμό, στα μπράτσια, είδα καθαρά τα σημάδια χειρών... Δεν χωρούσε λοιπόν άμφιβολία... Το άτυχο κορίτσι τόζανε δείξει... Τότε της ρώτησα άμεσως:

— Ποιος σάς χτύπησε έτσι, δεσποινίς;

— Κανείς δε με χτύπησε, μου άποκρίθηκε η κόρη, και τα όμοια μάτια της γέμισαν δάκρυα. Με κάτταξε κατόπιν ίσχυετικά, έφερε το δάχτυλό στα χείλη και, χωρίς να τη τίποτε, μοιραίο την πόρτα. Κατάλαβα καλά τί ήθελε να πη. Έκει, πίσω από την πόρτα, ο πατέρας της μάς άκουγε...

Σε λίγο, αφού περιπορήκα τις πληγές της, άποχωρήθηκα την άφροσση και βήκα, άρκετά αντανάητος απ' αυτή τη συνάντησι...

— Ε, πως είνε; με ρώτησε ο μαρκήσιος που με περίμενε άπ' έξω.

— Τίποτε το σοβαρό, του είπα. Ήταν άσχημο πέσιμο αυτό στη σάλα, μα η κόρη σας δεν έχα τίποτε. Θα της περάσουν γρήγορα τα χτυπήματα. Πάντως καλό είναι να παρακολουθήσω την κατάστασή της εξ' αιτίας μερικών έσωτερικών πόνων που αισθάνεται, και που δεν δάτανε φρόνιμο να μην τους προσέξουμε ιδιαίτερα...

Ο μαρκήσιος χαμογέλασε. Μοιραίο το χέρι για πρώτη φορά και μου είπε:

— Νά ξαναρθήτε, γιατρέ.

Από την ημέρα αυτή έξακολούθησα να πηγαίνω τακτικά, καθημερινώς, στον πύργο των ντε Μουριέ. Και, για να μη σάς το πολυλογώ, σε λίγες μέρες είχα κερδίσει την έμπιστοσύνη της κόρης κι' έμαθα το μυστικό της...

Η κόρη του μαρκησιόν ήταν έρωτευμένη.

Και νά, με λίγα λόγια, τί μου διηγήθηκε η φροχή κοπέλλα:

Για να έπισκενάση μία πτέρυγα του παλιού πύργου τους, ο πατέρας της, σύμφωνα με τη συμβουλή που τούζε δώσει ένας φίλος του, έφερε από το Παρίσι έναν άρχιτέκτονα, ειδικό για τις έπισκευές παλαιών κτιρίων, τον Πέτρο Μαριόν.

Όταν ήθε ο άρχιτέκτον αυτός, ο μαρκήσιος Λονδοβίζος ντ' Άλμπερ είδε με λύπη τον πως ήταν νέος, ως είκοσιόχτώ χρονών, καλοπαιγμένος κι' όμοιος. Τον έρεθε πολύ η παρουσία νέου στον πύργο του, μα τον είχε καλέσει ο έδιος και δεν έτόλμησε να μην τον δεχτή. Άναγκάστηκε λοιπόν να τον φιλοξενήση για λίγες μέρες.

Όσο λίγο όμως κι' αν έμεινε ο άρχιτέκτον στον πύργο του μαρκησιόν, η λίγες συναντήσεις του με την Ιωάννα ήτάσανε για ν' ανάφωρον τη φλόγα του έρωτος στην καρδιά τους.

Προτού φτάη ο άρχιτέκτον απ' τον πύργο, έπασχερίκη στην Ιωάννα να της γράφει. Μα δεν ήταν εύκολο πράγμα. Είνε αλήθεια πως η Ιωάννα, χωρίς στην καλοσύνη ενός ύπνευ-

Είδα για πρώτη φορά στο κρεβάτι ξαπλωμένη την Ιωάννα

κατάφερε να στείλει δύο φορές γράμμα της διά του ταχυδρομείου του 'Ελνάλ, στον πατέρα της. Ο Πέτρος Μαριόν όμως δεν μπόρεσε να της στείλει νέα του, γιατί φοβόταν μην πιά η επιστολή του στο χέρι του πατέρα της.

Τέλος, απέλπισμένος πιά, ο Πέτρος Μαριόν αποφάσισε να της στείλει ένα γράμμα στον πάγο, με την ελπίδα πως θαφτανε ίσως στα χέρια της 'Ιωάννας, χωρίς να μάθι τίποτα ο πατέρας της...

Αντιτυχός όμως δεν έγινε έτσι. Ο μαρξισμός έπαιρνε πάνω ο ίδιος τα γράμματα από τα χέρια του ταχυδρομίου. Είδη λοιπόν το γράμμα, το άνοιξε, το διάβασε, τα κατάλαβε όλα κι έγινε θυμώ!

Η 'Ιωάννα, όταν ο πατέρας της της ζήτησε εξηγήσεις, του φανερώσε όλη την αλήθεια και του είπε πως ο μόνος της πόθος ήταν να γίνει γυναικα του Πέτρου Μαριόν.

Αμα τ' άκουσε αυτό ο μαρξισμός έγινε ματωμένος, ένας θυμώδης άσυχράτης τον έπιασε, κι έδειρε τη φτωχή κόρη με μιά κτηνοδία άνηρωστη!...

Ετσι είχαν τα πράγματα όταν πήγα εγώ στον πάγο να έξετάσω την κακοτυχία νέα. Με λήπανε δέ τόσο η ιστορία της, ώστε ανέλαβα προθύμως να τους διευκολύνω ν' αλληλογραφούν. Άρχισε έτσι

μιά αλληλογραφία τακτική μεταξύ της 'Ιωάννας και του Πέτρου Μαριόν. Μιά η αλληλογραφία αυτή δεν βόταζε πολύ... Σε λίγο κινήθηκε ο Ερσοταϊκός πόλεμος κι άρχισε η επιστράτευση. Ο Πέτρος Μαριόν, ποτάν ξεφοδός ιστολογός, έγινε, χωρίς να μπόρεση ν' αποχωρήσει την άσχημη του, μ' ένα σύνταγμα πεζικού. Την τρίτη δέ ημέρα της επιστράτευσε καταιάχτη κι α' εγώ σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο.

Με την 'Ιωάννα συμφωνήσαμε, πρωτό γήγνο, να της δίνω τα γράμματα που θαφταναν γι' αυτήν, ένας φίλος μου ποίησε στο 'Ελνάλ.

Πρόσανε μήνες...

Ο Πέτρος Μαριόν, που διακρίθηκε γιά την ανδρεία του στον πόλεμο, πήρε τον πολεμικό σταυρό κι' έγινε λοχαγός.

Έπειτα, το Σεπτέμβριο του 1915, ο μαρξισμός ντε Μονριέ πέθανε, άξαφνα, από σημόφιση...

Όμοιογών πως όταν τόμαθα αυτό, δεν ληθήκα. 'Εαί τέλους, είπα, η 'Ιωάννα είνε πιά έλευθερη και πλούσια. Απαλλάχτηκε απ' τη φριχτή τυραννία του πατέρα της...

Η μοίρα όμως η κακή δεν την άφησε να χαρή την ελευθερία της...

Άγρον χαρό μετά το θάνατο του πατέρα της, η 'Ιωάννα ντε Μονριέ έστειλε ένα γράμμα στον Πέτρο Μαριόν, στο οποίο του έγραφε πως ήτανε πιά έλευθερη και πως έτοιμαζότανε ν' άρchiση τις σχετικές διατυπώσεις γιά ν' α' τις δοθή η άδεια νύμφη ν' τον συναντήσει...

Άλλοιμονο... Το γράμμα της αυτό έφτασε στο σύνταγμα έπειτ' από μιά έβδομο, κατά την όποια ο νεαρός λοχαγός Πέτρος Μαριόν είχε πληγυθή βαρύν κι' είχε μείνει άναίσθητος στο πεδίο της μάχης. 'Ετσι άναίσθητο τον βρήκαν και τον πήραν αχμάλωτο οι Γερμανοί. Συνεπώς το γράμμα της 'Ιωάννας έπεσεράνη. Της έγραψαν μάλιστα στο φάκελό τα λίγα μ' α' φριχτά αυτά λόγια:

«Λοχαγός Πέτρος Μαριόν έξηφανίσθη!»

Άγες βδομάδες άγρότητα κατωφθόσα ν' άπόρ' άδεια μερικών ήμερών και γύφισα ν' ησυχάσω λίγο στο 'Ελνάλ, γιατί, μετά την έπιστροφή μου στο σύνταγμα, έπρόκειτο να προσκολληθώ σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο που έφηνε γιά το ανατολικό μέτωπο.

Θεοφώ περικό ν' α'ς πό, πως μόλις έφτασα στο 'Ελνάλ, πήγα άμέσως ν' έπισκεφθώ τη μικρή μου φίλη. Τη βρήκα γλυμή, αδύνατη κάπως, λυπημένη. Τα μάτια της κνίττασαν μακριά, μ' μελαγχολία... Το τρομερό νέο της είχε βέβαια ζοστήσει πολύ.

— Ω, καλέ μου γιαντρέ, μούτε μόλις μ' είδε, τί καλέ μου ζάννε ν' ορίθη! Σήμερα άρχισώ σκεφτόμωνα ν' α'ς γάμους, ζέρετες... Έχω νέα από τον Πέτρο... Μέσω του 'Ελβετικού Ερσοφού Στάρφου, κατωφθόσα χδές ν' ά' μάθω κι' α'τών. Τού ζάννε μιά σοβαρά έγγεγρiση και τώρα είνε καλύτερη. Έχει χάσει το χέρι του, το άριστό έρτογός. Μούγραφε μάλιστα στο γράμμα που μούστειλε πως, τούρα πιά που είνε άναίσθητος, δεν έχει χαμιά άξισια από μένα...

Την άπάντησά μου διά την μαντέψα... Τον έμύλωσα γιά την άνοησία που μού'γραφε και του όρσιόστριμα πως θα μένα πάντα δική του. Καί, ν' α'ς πό την αλήθεια, μού φάνετα πως τον άγαπό περισσότερο τώρα, που θρησάστρε γιά την πατρίδα...

Και ζάννο έτοιμότη άσπον νύμφη. Τον περιμένο πάντα μ' λυγάρια...

Έπειτα η 'Ιωάννα μού φανέρωσε μιά μυστική έπιθυμία της. Μούτε πως ήθελε να προσφέρη τις υπηρεσίες της στον Ερσοφού Στάρφου. 'Ηθελε ν' α' πά στο μέτωπο, ός νοσοκόμος, γιά ν' υπηρετήσει κι' αυτή την πατρίδα, άπως μούπορεσε. Τού ζάννο προσλάβησα να την άποτρέψω. Τού ζάννο τη φοβέρια, της είπα πως η γύφια της δεν ήταν και τόσο καλή, πως οι ζάνδνοι ήταν πολλοί και πως δεν έπε-

πε ν' ά'μεινι. Ήταν άνένδοτη. Με παρακάλεσε μάλιστα, μ' έξώφρισε στο όνομα της φίλης μας, ν' άφοντίσω εγώ στην 'Υγειονομική 'Υπηρεσία του Στρατού γιά ν' την πάρουν ός νοσοκόμο. Στο τέλος μ' κατάφερε... Και έπέτυχε να την προσκολληθώ σ' ένα ύγειονομικό συγκρότημα που έφηνε ένεινες τίς ημέρες γιά την 'Ανατολή. 'Ετα θάμωνα κι' εγώ κοντά της...

Έπειτ' από λίγον χαρό, έν' από τα μεγάλα μεταγωγικά μ' έ'δραζε την 'Ιωάννα ντε Μονριέ στη Μακεδονία. Η 'Ιωάννα τοποθετήθηκε στο ίδιο σώμα στρατού ν' υπηρετόσα κι' εγώ. Το σώμα αυτό είχε εγκατασταθή στο Τούφιν, κοντά στη Θεσσαλονίκη. Έκει η 'Ιωάννα περιποιότανε τους άρρώστους, και τους τραυματίες με ζήλο μεγάλο, μοναδικό, άξιοθαύμαστο. Πολλές φορές της είπα να μην κορυάεται πολύ, να μην εκτίθεται στον κίνδυνο της έπεροκόψεως. Δεν μ' άκουγε. Πόσες φορές την έβγα δ' ν' ξενιτζί άπλα στο κορδέατι κανενός βαρέα πληγωμένου στρατιώτη!...

Άλλοιμονο!... Έξείνο που ορόμωνα συνέβη τέλος. Η 'Ιωάννα έπαθε ύπεροκόσι κι' άρρώστους βαρέα... Την πήγανε τότε στο στρατιωτικό νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης, όπου τακτικά πήγωνα και την έβλεπα. Αντιτυχός η κατάστασίς της έμνε πάντα η ίδια...

Μιά μέρα που πήγα ν' την έπισκεφθώ στο νοσοκομείο, την βρήκα έξωμεταξά χαρούμενη. Είχε λάβει γράμμα απ' τον Πέτρο της. Της έγραφε πως είχε γύφισα στη Γαλλία, μαζί μ' άλλους πολλούς άναίσθητους του πολεμου, και την παρακάλεσε ν' α'ρή γρήγορα ν' τον άναμώση.

— Θέλω ν' α' πάω, γιαντρέ, μούτε. Θέλω ν' ά'μείσω...

Ήμουν άποκασιμένος ν' μην την άήσω, γιατί στην κατάρτασι που βρισκόταν ένα τέτοιο ταξείδι δεν θάταν καθόλου φρόνιμο. Της είδα γνώμης ήτανε κι' ο γιαντρός του νοσοκομείου. Η φτωχή 'Ιωάννα όμως στενοχωρήθηκε τόσο πολύ όταν είδε πως ήθελα ν' την έμπούσω, που σκετρήσαμε πως αυτή η άπογοήτεσις μούπορε ν' έπιδεινώση την κατάρτασί της κι' άποφασίσαμε ν' της έπιτρέψουμε ν' ταξιδεύη...

Η 'Ιωάννα έπρόκειτο ν' ά'μεινι σ' ένα από τα μεγαλύτερα πλοία νοσοκομεία του Γαλλικού στρατού. Κι' έπειδή συνέπεσε τότε ν' άπόρ' άδεια, άπεράσισα ν' ά'μεινι με το ίδιο βατόρι και ν' συνοδέσω τη μικρή μου φίλη ός τη Γαλλία, γιατί η κατάσταση της ήταν πολύ σοβαρή κι' άπαιτούσε άσποχή έπίβλεψη.

Το βράδι, κατά τις έξη, μιά άμεισα του νοσοκομείου πήρε την άρρωστη και την πήγε στην προκίμα, όπου περιμένο μιά άμμάκατος.

Όταν, λίγο άργότερα, την ώρα που βασίλειε ο κόκκινος ήλιος, η άμμάκατος μάς ησταν στο μεγάλο πλοίο νοσοκομείο, έσκινη ν' ά' τις άφρονήσιν και ν' τη ρωτήσω πως αισθανότανε τον έαυτό της. Είχε τα μάτια κλειστά. Τη χαρά ποίγε νοούσε την είχε διαδεχθή τώρα μιά μεγάλη άπάθεια...

Όταν της μίληρα, η άρρωστη άνοιξε τα μάτια της. Κι' όταν είδε από μακριά το μεγάλο βατόρι που δ' α'ς έ'παμνε, στενάξε έλαφρά και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ποιά κακή προαίσηση την είχε άγγίξει έξάφνα με τα σκετινά φτερά της!...

Σε λίγο την ανέβασαμε στο βατόρι. Ήτανε το ύπεροκομένο 'Γαλλία», που τόχανε ζάννε πλοίο νοσοκομείο. Για την 'Ιωάννα είχαμε έξασφαλίσει μιά όροια καμπίνα πολυτέλειας.

Λίγο άργότερα, το βατόρι σήκωσε άγκυρα και, σιγά-σιγά, ξεκίνησε. Είχα άήρησι τη μικρή μου φίλη ν' ησυχάση κι' είχα βγίη στο κατάρτομα ν' άπόρ' λίγο άέρα. Άνοητισμένος στην κομπιστή της πρήξης, κνίττα τα σκετινά άκρογύλια της 'Ελλάδος, που τα φόντα άμυδρά, καθώς περνούσαμε, τα φόντα του βατοριού, δεν μπόρεσα όμως ν' ά'μεινω πολύ το όραμα αυτό θέαμα. Σε λίγο, μιά νοσοκόμος ήρθε και μούτε πως η άρρωστη μου είχε χειροτέρενη άξανα και με 'ητόδισε βιαστικά. 'Επρεζε άμέσως στην καμπίνα της. Βρήκα την 'Ιωάννα πολύ άσχημα. Της είχε έρθε λιποθυμία. Ο σμυγμός της ήταν άτακτος κι' άκαταλόγιστος, σπαταλούσε κάθε τόσο μ' έναν τρόπο που πολύ μ' άνηρωόσε... Φωνάζαμε τότε και τον άρχιτροπο νοσοκομείου και της ζάνναμε μιά ένση καφένης, που της έδωσε κάποια ζωή...

Μιά μούρε ν' ζάννη τίποτα η έπιστήμη, όταν η Μοίρες έτοιμάζονται ν' άφοννη της ζωής το νήμα:

Η άγνη 'Ιωάννα καταλάβαινε πως δεν ήταν καθόλου καλή.

— Δεν θέλω ν' ά'μεινω, μούτε... Θέλω ν' ά'μεινω ν' τον δώ... Με περιμένο...

Όλη η νύχτα πέρασε έτσι...

Άλλά γιά ν' α'ς ζοράζω με πολλά λόγια, γιά ν' α'ς λυθίσω με μιά πένθυμη περιγραφή: Η φτωχή 'Ιωάννα ντε Μονριέ έξηφθηκε κοντά την αλήη!...

Ήθανε τότε η νοσοκόμος του βατοριού και της φροέσανε την άσχη σπολή της νοσοκόμου... Κι' άπως με πληροφορόσε ο κυβερνήτης, το βράδι, σύμφωνα με τον κανονισμό,

Τα μάτια της κνίττασαν μακριά με μελαγχολία...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΙΑ

Λ. Ζ.

Τύπος εξαιρετικής Κυρίας υπό εποχιν μορφώσεως, οικογενειακής ανατροφής. Ή φυσιογνωμία της λεπτεπίλετη ως καλότεχον ανάγλυφον. Ή κορμοστασιά της λιγυρά, χαριτωμένη. Επί ένα έτος ήτο στο Λονδίον και μόλις πρό ολίγων επέστρεψεν υπέρ ποτε ώραία. Αί τουαλέτται της καλαισθητοί. Αί εμφανίσεις της στάς πλέον εκλεκτάς δεξιότητες θαυμάζονταί πάντοτε. Είνε απανία Μητέρα και επιμελείται με αφάνταστη στοργή τὰ δύο της παιδιά, τὰ ὅποια εἶνε ἡ κυριαρχούσα σκέψις της καὶ ἀφροντίς.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην χορευτικὴ ἐσπερίς εἰς τὴν Ἱταλικὴν Προσβείαν τῆς ὁποίας προηγήθη γένμα πρὸς τιμὴν τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς κομίσσης Βόλπι ντὲ Μιουράτε καὶ παρεκάθησαν Προϋθπουργὸς καὶ ἡ κ. Ἐλ. Βενιζέλου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Α. Μιχαλάκοπουλος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ Δίς Μάτσαρη, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου.

— Εἰς τὴν ἐπακολουθήσαν ἐσπερίδα παρενέβησαν στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Φραντζή, πρέσβης Γαλλίας καὶ ἡ κ. Κλειάν Σιμόν, πρέσβης Γερμανίας Φόν Κάρδοφφ, πρέσβης Σερβίας κ. Βούσκοβιτς, πρέσβης Ὀλλανδίας κ. Περσού, πρέσβης Βουλγαρίας κ. Κεσοβίαν, πρέσβης Αἰγύπτου Σίντας Βένης, ἐπιτετραμμένος Ἀγγλίας καὶ ἡ κ. Χάρβει, ἐπιτετραμμένος Τουρκίας Σεντέτ Βένης, ἐπιτετραμμένος τοῦ Βελγίου κ. Ἐμιν, στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἱταλικῆς Προσβείας καὶ ἡ μαρκησία Τριόνφι, ὁ ναυτικὸς ἀκόλουθος τῆς Ἰταλικῆς Προσβείας κ. Μπερτόλδε, ὁ κ. Σερένα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντὲ Σάντο, κ. καὶ κ. Τσιμαδου, κ. καὶ κ. Σουάκη, ἡ κ. Καποδίστρια, κ. καὶ κ. Δ. Λορέδου, κ. καὶ κ. Γ. Μελά, ναυαρχὸς καὶ ἡ κ. Ν. Μακκά, κ. καὶ κ. Ι. Σερετέρη, ναυαρχὸς καὶ κ. Λορέστη, κ. καὶ κ. Ρομανού, κ. καὶ κ. Μαριού, κ. καὶ κ. Διαμαντοπούλου, ἡ κ. Ἐντού, ὁ κ. Παπαδιαμαντοπούλος, κ. καὶ κ. Π. Μάτσα, κ. καὶ κ. Η. Ηλιάσκου, κ. καὶ κ. Ρομανού, κ. καὶ κ. Πολυχρονιάδης, ὁ κ. Τσουδερός, ὁ κ. Ἀνδρεάδης, ὁ κ. Λάμπρος, ὁ κ. Α. Μελάς, ὁ κ. Α. Μακκάς, ὁ κ. Οἰκονόμου, ὁ κ. Δοσοπούλος, ὁ κ. Καμπάνης, ὁ κ. Καρτάλης: — Γοητευτικῆς φυσιογνωμίας Δίς Βόλπι με τουαλέττα ἐμπνεύσει λευκῇ καὶ ῥοῇ, κ. Πολυχρονιάδης με κόκκινη τουαλέττα, ἡ κ. Σερετέρη με ἐμπνεύσει τουαλέττα, ἡ κ. Διαμαντοπούλου.

Κοιμητοὶ καὶ χαριτωμένες εμφανίσεις Δίς Βουρλούμη με ῥοῇ - πέλ, Δίς Μ. Λορέδου με ταφτὰ καὶ τουίλλια ἀστρι, Δίς

θα οἶζνανε τὸ λείψανον στὴ θάλασσα...

Πράγματι, ὅταν θράδανεν, κατὰ τὴν ὀχτώμισιν, κλείσανε τὸ πτόμα τῆς νέας σ' ἓνα μεγάλο μαῦρον σακί, πόνε ἀπάνω βαρίδια ἀπὸ μολύβι. Τὸ σήκωσαν ἔπειτα καὶ τὸ πήγανε στὸ κατάστρωμα, ὅπου τὸ βάσανε ἀπάνω σὺ μὰ ἀνίδα. Ἦ μὰ ἄσχη τῆς ἀνίδας βρισκόταν στὸ ἄνοιγμα μᾶς σιδερένιες πορτοῦλες ποῦ βόλεπε στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ ὁ παπὰς τοῦ σιάνου διάβασε τὴς τελευταῖες ἐσχές. Ἐνας ὁποῖος ἔβαλε ἔπειτα τὴ σφινίττρα του στὸ στόμα καὶ ἄρσεν τὴ σειρά ἐκείνη τὸν σφινιγμάτων με τὴν ὁποία χωριτοῖνε στὸν πόλεμον τοὺς ναυτικούς ποὺ γυρίζουν ἔτσι γὰ πάντα στὴ θάλασσα...

— Ὡ, αὐτὸ τὸ πένθιμον σφινίττρα, πὺς μοῦ τραποῖσε τὴν καρδιά!... Ἐπειτα... ἔπειτα διὸ νάντες σήκωσαν τὴ μὰ ἄσχη τῆς ἀνίδας... Καὶ ὁ σάκος με τὸ πτόμα τῆς νέας γλίστηρε ἀπ' αὐτὰ - ἀπ' αὐτὰ καὶ ἔπεσε στὸ κενό... Ἦ μαὴν θάλασσα τὸν κατέπε ἀμέσως! Ὅλα εἶχανε τελειώσει!...

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, φτάσαμε στὴν Τουλὼν. Καὶ τότε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τοῦ κόσμου ποὺ περιέμενε στὴν προκυμαία τοὺς δυνάστες του, εἶδα καὶ ἓνα νεαρὸ λογαγὸ, ποὺ τοῦλειπε τὸνα γέρι. Κάποιον ἐπεριέμενε καὶ αὐτὸς, καὶ κίττιζε προσεχτικά, μὴ - μὴ, τὴς νοσοκόμης ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ κατεβῶν ἀπὸ τὸ βαθρόν. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς Ἰωάννας...

Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου, φάνηκε δειλός... Κι' ἔφυγα, ἔφυγα γιὰ νὰ χωριθῶ, σὴν γὰρ κάνει κανένα ἔγκλημα. Δὲν εἶχα τὸ δάρος νὰ τοῦ πῶ τὸ τρομερὸ νύ...

Καὶ ποτὲ περὶ δὲν ἄκουσα νὰ μιλῶν γιὰ τὸν Πέτρο Μαρίν...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ

ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟΥ

Νυκταγία, σεισμοί, πυρκαϊές, εἰκόνες φρίκης, δραματικὰ σκηναί, ἐλέγχρως τραγωδίες!...

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Εσπερινοῦ δ' ἐν ἔτος... Δοχ. 130|| Ἐσπερινοῦ Αἰρ. Ἀγγλίας Μία
Ἐσπερινοῦ δ' ἐν ἔτος... Δοχ. 130|| Ἐσπερινοῦ Αἰρ. Ἀγγλίας Μία
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκό ἔτησι συνδρομὴ Σελίνια 24.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἔμβροματά δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ ἄλφουνοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δοχ. 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ": Ἐν Ἀμερικῇ Μι

D. STROUMBOS 261 w. 85th Str New-York U. S. A. καὶ ἐν

Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ. κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh

Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ.

ΓΕΩΡΓ. ΑΝΤΟΝΙΔΗΣ Β.Ρ. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν

τοῦ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ": NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX

497, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ἀλέξ. Μακκά με ἄσπρο.

— Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι προῖων ὥρῶν με μεγάλη ζωνρότητα.

— Πολὺ εὐχάριστη δεξιότης τὴν παρελθούσαν Πέμπτην παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλεξάνδρῃ. Αἰδοῦσαι καλαισθητοί. Ἦ οἰκοδόμοινα ἔφερον τουαλέττα χαριτωμένη ἐμπνεύσει. Ράουτ ζωνρόν καὶ εὐχάριστον.

— Παρενέβησαν πρεσβευτὴς Ἀμερικῆς καὶ κ. Σίντερ, Γερμανίας Φόν Κάρδοφφ, Αἰγύπτου Σίντας Βένης, Τσεχοσλοβακίας κ. Βαροσέ. Ἐπιτετραμμένοι: Ἰαπωνίας καὶ κ. Μακόσι, Ἑλβετίας καὶ κ. Μτρού, Ἀγγλίας καὶ κ. Χάρβει. Ἦ κ. Καφαντάρ ὥραιο μαῦρο ἀνάμυλ, κ. Τσαλδάρη, ὑπουργὸς καὶ κ. Ἀργυροπούλου, στρατηγὸς Μπερτλίον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς κ. Λάινος, ναυαρχὸς καὶ κ. Πανᾶ, ναυαρχὸς Λορέστη. Ἐπιτετραμμένοι: Βελγίου Ἰμάν. κ. καὶ κ. καὶ Δίς Λάντσοφ, στρατιωτικὸς ἀκόλουθος Ἰταλίας καὶ ἡ μαρκησία Τριόνφι, ναυτικὸς ἀκόλουθος Ἰταλίας κ. Μπερτόλδε, κ. καὶ Δίς ντὲ Σάντο, ἡ κ. Ρομανού φέρουσα τουαλέττα γκρι σὲ ὥραιο «μόντ», ἡ κ. Τσιτάδου, κ. καὶ κ. Βλ. Μπέννη γλυνκία φυσιογνωμία, ἡ κ. Τσιμαδου με μαύρη καὶ ἄσχη κομὴν τουαλέττα, ἡ κ. Κραῖνη πολὺ ὥμορφη με μπλε - νουάρ, ἡ κ. Διαμαντοπούλου με πράσινη ὥμορφη τουαλέττα, κ. καὶ κ. Βαλτή, κ. καὶ κ. Βατή, κ. Λεοντοπούλου, Δίς Καρατζά, Φωκὰ καὶ Μακκά, κ. Τσάτσου. Καὶ οἱ κ. κ. Ἰμμελεν, Χένδερσον, Ἀθανασιάδης, κόμης Ροστόμ, Βισέ, Βισσάοσκυ, Ἀπ. Ἀλεξάνδρης, Βασιλειάδης, Ἀντωνόπουλος, Τζηρὶς, Μάτεας, Πετράλης, Γαλιόττας, Τσάτσος, Φαρούδας, Καφαμπέλης κ.ά.

— Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐτελέσθησαν οἱ γὰ οἱ τῆς Δος Λουζίας Μανουὴν μετὰ τοῦ κ. Π. Μελά εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Γ. Μανουήλ.

— Ἦ νύμφη ὥραιότατη ἐγκαίνιασεν καὶ τὸ μαζωτικὸν φέρεμα τὸ ὅποιον εἰς τὰ ὥραιο παραστήματα ὡς τὸ τῆς Δος Μανουὴν ἐπῆγανε τὸσον ὥραιο. Ὡς παρὰ νύμφος παρέστη ἡ κ. Μαξιμου θαύμα ὥραιότητος με κατακόκκινη τουαλέττα.

— Παρέστησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μαξιμου, ἡ κ. καὶ Δίς Σαχοράφου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γαλιόττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Καλλιγὰ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Χέλην, Αἱ κ. Παῖτη, Θ. Μελά, Β. Μελά, Γ. Μακκά, Νικ. Μακκά κ. ἄ. Κυκλικοὶ πλουσιώτατον φέρσαντες ἀρθρόν κωμικόν.

— Δεξιότης προχθὲς τὸ ἀπόγευμα παρὰ τῇ στρατηγῇ καὶ τῇ κ. Ταχ. Νεγρεπόντῃ.

— Ἦ οἰκοδόμοινα συμταβεστάτη πρὸς δλοὺς ἐδέχετο με ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

— Ὀλίγον μετρίτς, ράουτ ζωνρόττων στὰ ὥραιότατα συνεχόμενα σαλόνια τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Νεγρεπόντῃ διαρχέαν πέραν τῆς ἐνάτης.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων διαρχόμενον τὴν κ. Φραντζή, κ. Χατζηκυρίου, κ. καὶ Ἄδα Σινιόσγλου, κ. καὶ κ. Ζαρίφη, κ. καὶ κ. Βασιλειάδης, κ. καὶ κ. Γ. Μακκά, τὸν κ. Σ. Σταϊκὸν, τὴν κ. Μεζιχορβί, κ. Κάτελα, κ. Παγκάου, τὴν Ἄδα Ἀλμείδα, τοὺς κ. κ. Μηλιᾶδην, Ἄ. Μακρὴν, Σινιόσγλου, Π. Νεγρεπόντην κ. ἄ.

— Σάν ἓνα ἐμπνευχο σικλαμέν τὸν ἀγρόν ἡ τὸσον ὥμορφη Δίς Ἀλεξάνδρα Σταϊκού φέρουσα πρῶσινην ὥραιοινα τουαλέτταν καὶ πρὸς τιμὴν τὴν ἀρραβωνίων τῆς ὁποίας ἐδίδετο ἡ δεξιότης αὐτῇ.

H MONTAIN

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

— Ὁ κ. Κωνστ. Α. Σταμιτόπουλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἡ δεσποτὶς Ἐμμεττὴ Λαβδαίου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Ἦ διευθύνουσι τοῦ «Μπουκέτου» τοὺς εὐχεταί τὸν βίον εὐτυχισμένον.

ΕΙΚὼΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἦ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξοφύλλου εἶνε ἔργον τοῦ Σοφοῦ ζωγράφου Χιάρι με τὸν τίτλον «Στὸ Λιμάνι».